УДК 821.11(73)'06-31
Ґ93

Серія «Таємничі історії»

Перекладено за виданням:
Carol Goodman. Writers and liars. —
New York : William Morrow Paperbacks, 2025.
Published by arrangement with William Morrow Paperbacks,
an imprint of HarperCollins Publishers.

ISBN 9780063398733 (paperback)

ISBN 9780063398771 (hardcover)

**Ґудмен Керол**

Ґ93 Письменники та брехуни / Керол Ґудмен ; пер. з англ. А. Лисенко. — Харків : «Korali books», 2026. — 320 с. — (Серія «Таємничі історії»).

ISBN 978-617-8948-89-4

Через 15 років Мая Голд повертається на приватний грецький острів мільярдера Аргоса Александра, де колись пережила зраду. Вона та інші письменники стають учасниками конкурсу на найкращий детектив із величезним призом. Проте замість гри вони потрапляють у реальний трилер: господаря знаходять мертвим, а зв'язок із материком відсутній. У компанії майстрів детективного жанру кожен має мотив, і кожен опиняється під підозрою. Щоб вижити, гостям доведеться розкрити старі таємниці, перш ніж убивця завдасть наступного удару.

**УДК 821.11(73)'06-31**

*Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.*

*Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включно з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.*

Copyright © 2025 by Carol Goodman
© А. Лисенко, переклад, 2026
© Л. Коротич, дизайн обкладинки, 2026
© Korali books, 2026

ISBN 978-617-8948-89-4

*Моїй доньці Мерті*

# РОЗДІЛ 1

Одного дня разом зі стосами щоденної пошти на мій стіл гепнувся загадковий конверт, що був помітно важчим за інші.

— О гос-по-ди! — із подивом вигукує моя асистентка Дженнер. — Це ж запрошення від Арґоса Александра!

Мій погляд одразу ж переходить на грубий конверт кремового кольору, на лицьовому боці якого викарбуване моє ім'я, майстерно виведене каліграфічними літерами. У правому кутку його прикрашає грецька марка з мармуровою богинею, а от зворотної адреси знайти не вдалося. Я перевертаю конверт і мої пальці ковзають цупким, напевне, дорогим папером, текстура якого нагадує хутро викоханої домашньої тварини. Зі зворотного боку на мене дивиться блакитний, як Егейське море, амулет проти лихого ока — Маті, біля якого видніється напис: *«Остерігайся заздрощів»*. Для мене ж заздрощі уже давно в минулому. Я вийшла з перегонів багато років тому.

— Точнісінько такий, як у новому тіктоці Анніки Ґрір! — верещить Дженнер.

Підвівши погляд на помічницю, я помічаю, що та гарячково гортає стрічку дописів. Я не встигаю промовити, що мені глибоко байдуже до Анніки Ґрір та її тіктоків, а Дженнер уже тицяє своїм телефоном прямісінько в моє обличчя. З екрана всміхається, як завжди, прекрасна синьоока дівчина з рудим волоссям і чубчиком, що спадає аж на брови.

Це Анніка — і в її руках справді видніється ідентичний лист. Виконавши показовий танок із канцелярським ножем, вона ковзає лезом під згин конверта й одним рішучим рухом розтинає його — наче бувалий шаман під час ритуального жертвоприношення. На якусь мить я уявляю, що замість конверта Анніка крає власну руку, приснувши багряною кров'ю на кремовий папір.

«А заздрощі — не зовсім уже й у минулому», — шепоче голос у моїй голові.

Тікток обривається найцікавішої миті, так і не розкривши вмісту конверта. У лазурово-сірому описі під відео зазначалося: *#Щаслива, що мені випала така нагода, #Вдячна Великим Богам!* А далі — ціла стрічка емодзі: жест «намасте», місяці, сонця та сила-силенна різнокольорових сердець.

— Мабуть, там запрошення на його приватний острів Ерос! — мовить Дженнер, плескаючи в долоні. — Ви ж там бували? Ще коли були письменницею?

Коли я була письменницею... Моїм обличчям промайнула усмішка, а потім я спіймала на собі новий, досі незнаний вираз Дженнер. Вона стала моєю асистенткою ще минулого вересня й здавалася досить надійною дівчиною, якщо не зважати на кілька приступів грипу та романтичні рюмсання після розриву



з хлопцем. Дженнер виявляла щиру цікавість до роботи університетського Музею античних старожитностей, яким я завідую, попри те, що він був досить «олдскульним», як для студентки факультету цифрових медіа. Їй вистачило наснаги запам'ятати, яку каву я люблю (дріп без додатків із цільним молоком), та які помилки в листах не пробачаю (орфографія й граматика понад усе). Дивно, але за весь час нашої співпраці вона ще ніколи не дивилася на мене так, ніби я була кимось суперважливим. Так, ніби я була людиною, гідною заздрощів.

— Острів зветься не Ерос, — заперечую я. — Це бог кохання. Його ж названо на честь Ериди, богині розбрату. Саме вона підклала золоте яблуко на весільний стіл Пелея та Тетиди.

Відчувши, що втрачаю увагу Дженнер, я вирішую вдатися до більш наочних засобів і вказую на постер, що висить за її спиною. Він зображає один із найцінніших артефактів музею — Весільну вазу сьомого століття до нашої ери.

— Бачиш цю моторошну жінку з крилами, яка тримає яблуко? Це Ерида. Богиню розлютило, що з усіх мешканців Олімпу лише її не запросили на весілля Пелея та Тетиди. Тому вона вирішила помститися, жбурнувши на бенкет золоте яблуко з написом «найкрасивішій». Гера, Атена й Афродита почали сперечатися через нього та зрештою вирішили перекласти тягар вибору найвродливішої на Париса. Афродита підкупила юнака, пообіцявши йому серце Єлени, що, власне, і поклало початок Троянській війні.

Помітивши, що Дженнер знову десь витає, я зітхаю й додаю:

— Так, я відвідувала резиденцію на Ериді, але це було п'ятнадцять років тому. Саме там я написала свою першу книгу.

*Ще коли я була письменницею...* То, може, Арґос запросив мене й Анніку саме через цю річницю? Чи означає це, що він вирішив зібрати всіх, хто був на Ериді того далекого літа?

— Тоді він точно кличе вас на Ерос! — не вгаває Дженнер, ігноруючи мій екскурс у грецьку міфологію. — Я читала, що він запрошує лише тих митців і письменників, в яких вбачає потенціал. Разом із вами була й Анніка Ґрір, чи не так? А ще той майстер детективів, якого ви так полюбляєте... Ви ж збираєтеся розкривати конверт, правда?

Мій погляд знову втуплюється в Маті, а в уяві спливають блакитні очі Анніки — розширені від захоплення, зворушення або подиву. Чи здивувалася б вона, дізнавшись, що я теж отримала запрошення? А може, навіть... позаздрила б?

— Не зараз. І ні, — додаю я, піднявши руку, перш ніж Дженнер встигла озвучити думку, що вже злітала з її язика. — Я не хочу, щоб ти знімала, як я його розкриваю. Ну справді, складається враження, ніби ваше покоління ніколи не бачило паперових листів! Зрештою, навіть якщо там запрошення, мені на Ериді робити нічого, адже я більше не письменниця.

Дженнер заперечує:

— Але якщо Арґос запросив вас, то він точно так не вважає! До того ж у нього просто розкішна вілла — хіба цього недостатньо?

Зображення вибілених стін на тлі блакитного неба, терас, що буяють бугенвілією та жасмином, оливкових



гаїв, які тремтять від подиху морського бризу, й аквамаринових гротів миготіли в моїй уяві, ніби нарізка з якогось тревел-відео. Із розряду тих, які Анніка неодмінно виклала б у свій тікток.

— Так, — кажу я Дженнер. — Це найпрекрасніше місце на землі. А тепер принеси мені, будь ласка, бюджетний звіт за останній рік. Я маю віддати його президентові Г'юберту не пізніше четвертої.

Решту дня я проводжу, перебираючи папери з витратами, сподіваючись знайти бодай якийсь спосіб укластися в, м'яко кажучи, обмежений бюджет музею. А вже за пів години після подання звіту до мого кабінету навідується сам президент. Не надто приємний гість, хоча не сказати, що неочікуваний. Кількість пожертв суттєво зменшується, тоді як операційні витрати лише зростають. Та й інтерес до античності поступово згасає. П'ять років тому катедру класичних студій було зведено до порівняльного літературознавства. До того ж факультет цифрових медіа давно зазіхає на наш поверх у головному корпусі, а адміністрація ще й пропонує перенести музейну колекцію до бібліотечного підвалу.

— Якщо справа в бюджеті, — кажу я, тягнучись до звіту, — маю кілька ідей, що допоможуть його скоротити.

— Я тут не для того, щоб говорити про бюджет, Має, — відказує він, опускаючись у потерте шкіряне крісло навпроти.

— А про що ж тоді? — питаю, нервово соваючись на власному стільці, що виказує мене своїм злостивим рипінням. Це й не дивно, адже його вік, певно, не поступається іншим артефактам музею. Чи то з остра-

ху, чи, може, з поваги, але просити про заміну я так і не наважилася.

— Чув, що Арґос збирає стару ватагу...

— На забій, — не стрималась я.

— Годі тобі, усе не так уже й погано склалося, — відказує бос. — Хіба не він допоміг запустити твою кар'єру?

— Ага, обличчя Єлени не запустило стільки суден у путь, скільки кар'єр запустив Арґос Александр, — відказую я.

Могла б ще додати, що подальша доля «протеже» цікавила його ще менше, ніж Єлену кораблі, кинуті нею напризволяще, але вчасно схаменулася. Не хотіла, аби це звучало так, ніби я звинувачую Арґоса у власних розбитих скелях після резиденції, бо ж винна в цьому, зрештою, була я сама.

— За твоєї присутності я сповна відчуваю всі переваги класичної освіти, Має. Твій батько міг би тобою пишатися.

Насправді ж мій батько, професор-антикознавець і колишній директор цього музею, назвав би порівняння з Єленою «легкою здобиччю» та зауважив би, що я могла б вигадати щось оригінальніше.

— Отже, — веде далі президент після символічної паузи, — ти, певно, отримала запрошення? — він подався вперед, обперши лікті об стіл і зім'явши кілька сторінок бюджетного звіту. — Бачив, твоя давня подруга Анніка Ґрір теж серед гостей...

— Ніколи не подумала б, що ви затятий фанат тіктоку.

— У мене ввімкнені новинні сповіщення Google за запитом «Арґос Александр» та інших покровителів



музею, — пояснює він. — І, до речі, мені справді сподобалася та книжка Анніки...

— Я отримала запрошення, — дещо грубо відрізаю я, не бажаючи, щоб Анніка затьмарювала мене у моєму ж офісі.

Ще нестерпнішою для мене була розмова про її першу книгу, сюжет якої розгортався навколо набридливої Фреї та її суворого батька-тирана, що викладав середньовічні студії. Когось нагадує, чи не так?

— Он як! — вигукує він, відкинувшись у кріслі та склавши пальці в замок, немов я щойно підставила свою королеву в шахах. Мені одразу згадалися слова батька: «Ніколи не ведись на провокацію, особливо через власне марнославство». — Коли вирушаєш? Я можу влаштувати грант на поїздку, та й у музеї тебе підстрахуємо...

— Невже ви вирішили, що я погодилася? Чому я маю кидати все за його першим покликом?

— І що саме ти покинеш?

Моє обличчя вкрилося багрянцем.

— Узагалі-то я працюю над книгою, — випалюю я, охоплена докорами сумління через рукопис, що припадає пилом удома. Босу необов'язково це знати, але «працюю» — мабуть, надто гучно сказано.

— Допишеш її там, — не відстає він. — Хіба ж острів не ідеальне місце для пошуків Музи?

— Ні! — відрізаю я, не тямлячи себе від такого невігластва. — Ви плутаєте його з горою Парнас. Ерида ж — богиня чвар, підступне стерво, що пробуджує найгірші якості людської натури. Її острів — далеко не райський куточок.